

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XXVI. Cur Deus bonum & malum tribuat illis, qui nec benè nec malè agunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

quòd omnes illâ fruantur. Et sicut tenuiores venæ à maioribus sanguine replentur: ita quoque pauperes à diuitibus sustentantur.

CAPVT XXVI.

*CVR DEVS BONVM ET MALVM
tribuat illis, qui nec benè nec
malè agunt.*

Non tantùm Deus electis ac reprobis; sed etiam benè & malè operari nescientibus bona & mala imperitur, ijs potissimum, qui rationis expertes, voluntate & arbitrio libero in consultâdo, deliberando & eligendo vti nequeunt, quales sunt, insensati, stolidi, & infantes rationis vsum non habentes. Videmus quosdam pueros in tenera adhuc ætate varijs affligi & consumi infirmitatibus: contra nōnullos instar floris formosos, sanos & vegetos cernimus. quam autem huius rei dabimus causam?

Ad explanandam hanc quæstionem, sciendum est, Parentes sæpè filiorum causare infirmitatem. Nam si pater prodigus, lusor, & dissipator bonorū fuerit, ipse causa est paupertatis & indigētiae filiorum, quia diuinam transgreditur legē, qua cauetur, vt bona utiliter collocentur, nec vlla ratione dissipentur: quòd si

per frequentes potationes, contagiosum aliquem morbum adeptus, uxorem & liberos suos eodem infecerit, omnium istorum ipse reus est; ac propterea Deus filios (qui sunt quasi altera pars patris tam in parentis, quàm in ipsorum parte salutem, nec de hac pœna & castigatione conqueri possunt. Licet enim nullum actuale peccatum tali afflictione dignum commiserint, tamen originale crimen, in quo cõcepti sunt, hanc, imò maiorem promeruit pœnam, quandoquidem illud radix & seminarium est omnium malorum.

Et licet S. Baptismatis virtute originalis culpa eis remittatur, & turpitudine peccati penitus expurgetur, non tamen ideo baptizatus liberatur à miserijs & calamitatibus, quibus propter transgressionem Protoplasti subiectus est, sed tanquam vas caducum & fragile, post, sicut & antè, corruptioni, morti, & consequenter omnibus huius vitæ molestijs & agritudinibus obnoxius remanet. Quocirca non magnoperè mirandum, si secundum naturæ leges viuens, tribulationes & miseriae varias, quibus obligatus & obstrictus est, sustinere debeat: quod Deus mira quadam prouidentia sic ordinat, quòd homo per baptismum Christo incorporatus

ratus atque vnitus, se capiti suo conformet, tum, vt per regenerationem & virtutem Sacramenti liberetur à noxa, quam in conceptione sua contraxit à parentibus; tum etiam, vt, quod pœnam attinet, patiendo & tolerando aliquid aduersi caput suum imitetur, & in virtutibus sedulo se exerceat, atque ad sacrum Baptisma, non ob vitæ huius commoditatem, vel corporis impassibilitatem, sed ad Dei gratiam, & gloriam, & foelicitatem æternam, diuitias scilicet animæ, quas sperat, participandas, accedat.

Quinetiam aliquandò Deus affligit infantes, vt vel reliqua parentum puniat ac vindicet peccata, vel tentet eos, & exerceat dolore ex filiorum infirmitate percepto, quæ subinde grauius illos molestat & cruciat, quàm si ipsi eam experirentur. Huius afflictionis principalis causa hæc est, quòd nimirum parentes Filios suos tanquam Idolum aliquod colant, omnem amorem, spem, & fiduciã suam in illis collocantes, & in augendis ac dilatandis eorum opibus, & acquirendis dignitatibus sedulo occupati, sui ipsorum & Dei obliuiscantur, grauiusque eum offendant, & ad iracundiam prouocent. Cumque Deus fortis & Zelotes *Exodi 20.* visitet iniquitatẽ patrum in filios, in tertiam

tiam & quartam generationem, castigat
ac corrigit sæpe parentes per cruciatus,
ægritudines, & mortem filiorum. Est
men hæc afflictio quandoq; non tam
na, quàm vera Dei probatio, quò vide
vtrum se, an verò liberos maiori dilecti
one parètes prosequantur, quod tristitia
& doloris magnitudine declaratur. nam
dolor eūdem, quē amor gradū occupat,
& quod intimè diligitur, maximè quoq;
affligit, dum amittitur. Proinde S. Augu
stinus super verba Apostoli: *Qui volunt di*
uites fieri, incidunt in tentationē & laqueū
diaboli: Dolor, inquit, ingens est, quia
amor grandis est, quo diuites decepti
trahuntur. Simili planè modo parentes
faciunt, qui dum nimium de aduersa fi
liorum valetudine cōtristantur, nec mo
rientibus illis cōsolationem aliquam
admittunt, existimātes se ipsos vnā cum
filijs expiratos, apertè cordis sui debilita
tatem & inordinatā erga liberos ostē
dunt affectionē. Atq; hoc Deus vult vt a
gnoscant, quò conuersi ad Dominum, o
mnem in se transferant amorem.

Inmitit etiam Deus infantibus mor
bos, vt tenelli adhuc ærumnis, doloribus
& molestijs assuefiant: qui enim in labo
re & egestate educantur, postmodum
paucis contenti, facilius præsentis vitæ
miseri
rati, in
& con
molle
neque
nino f
fimè e
non a
gione
rigore
morti
os po
quam
cedun
& rui
pœna
euell
sole
ustra
infir
ti, ala
tæ di
uerfi
ad Ro
nem
sitati
Eu
us ex
ulto
nā f

3. Timot. 6.

miserias sustinent, suntque parci, moderati, industrij, & laboriosi in acquirendis & conseruandis facultatibus: è contrario molles isti & delicati ad nihilum valent. neque enim ad pacem, quia lasciujs omnino se dedunt, nec ad bellum, quia citissimè eneruantur. Si Principi seruiāt, iam non ad votum omnia succedunt: si Religionem profiteantur, illius nec perferre rigorem, nec disciplinæ, humilitati, vel mortificationi accommodare mores suos possunt. Et hæc omnia non aliundè, quam ex tenera eorum educatione procedunt, quæ (vt ait Quintilianus) pestis & ruina est virtutis in infantib. pariterq; pœna & flagellum parentum. Quare ad euellendam & extirpandam hanc radicem, solet nonnunquam Deus paruulos durius tractare, vt fame, siti, æstu, frigore, & infirmitatibus corroborati atque armati, alacriores sint in sufferendis huius vitæ difficultatibus & incommodis, & diuersis se periculis, imò ipsi etiam mortæ ad Reip. utilitatem, Religionis defensionem, & Dei honorem & gloriam necessitatis tempore exponant.

Euocat atq; educit etiã frequenter Deus ex hac vita infantes, præuidēs illos adultos, & expletis innocentiaë annis diuinã suã maiestatem grauissimè offensuros.

Sap. 4.

& damnaturos seipfos, quemadmodum
 sapientissimus ait Salomon: *Raptus est
 ne malitia mutaret intellectum eius, an
 fictio deciperet animam illius. placita enim
 erat Deo anima illius: propter hoc propo-
 nit educere illum de medio iniquitatum.*
 Hac consideratione parentes se con-
 labuntur, quando paruulos suos à morte
 præueniri vident, quos paternorum bo-
 norum hæredes futuros, & ad honores
 & dignitates promouendos, & beneficijs
 varijs decorandos sperauerant. Præter
 quam enim, quòd Deus illos à ma-
 lignitate, miserijs, & calamitatibus mor-
 di liberet, deducit etiam eos in securita-
 tis & tranquillitatis portum, vbi dolor
 abest, & periculum atq; omnis exultatio
 mor.

Ex causis seu rationibus supradictis,
 facile animaduertimus, cur Deus infan-
 tes rationis vsu carentes pœnis & æni-
 mnis temporalibus affligendo, & natu-
 ram, qua mortales & corruptibiles sunt,
 officium suum præstare permittendo, in
 omnibus istis infinitam sapientiam &
 bonitatē suam demonstrat. Quod si quis
 me interrogat, cur Deus ita disposuerit,
 & non homines, sicut Angelos, immor-
 tales & incorruptibiles creauerit: huic cū
 S. Augustino respondeo; quòd id ipsum
 nec

nec co-
 nim li-
 bilen-
 se, atq;
 ruptib;
 & app-
 mnes.
 ta non
 ram,
 multo
 pedem
 dem,
 lus me
 perfec-
 melius
 rum d
 mente
 ctione
 tia De
 rietate
 poten-
 sola in
 cit, di
 Cu
 præte
 gratia
 iu un
 stio h
 est; ni
 solun

nec conuenerit, nec melius fuerit. Ete- *In Genesi. l.*
 nim licet verum sit, naturam incorrupti- *ii. c. 7. & 8.*
 bilem ac immortalem, perfectiorem ef-
 se, atque excellentiorem mortali & cor-
 ruptibili, vti cœlum terra est præclarius:
 & appareat melius fuisse infantes, vel om-
 nes homines incorruptibiles; tamen i-
 ta non est; quia melius est terram esse ter-
 ram, quàm cœlum, licet cœlum terrâ
 multò sit perfectius: præstat pedem esse
 pedem, manum manum, non autem pe-
 dem, & manum oculum, quàmuis ocu-
 lus membrum sit pede vel manu multò
 perfectius & nobilius: sic dico, corpus
 melius componitur per hanc membro-
 rum diuersitatem, & vniuersum per ele-
 mentorum aliorumq; corporum disti-
 ctionem. In his omnibus relucet sapien-
 tia Dei, quæ in hac naturalium rerum va-
 rietate, extendit incomprehensibilis suæ
 potentiæ & bonitatis radios, quæ vnica
 sola in se existens, in rebus, quas produ-
 cit, diuersa est & admirabilis.

Cur autem Deus tenellis infantibus
 præter temporalia bona hanc quoque
 gratiam præstat, nempe vt sani, hilares,
 iuundi, & omnibus accepti sint? Quæ-
 stio hæc superius dilucidè satis explicata
 est; nimirum vt intelligamus Deum, non
 solum datorem & authorem esse omni-
 um

bonorum; verum etiam magnoperè
 puritatem & innocentiam placere pa-
 uulorum: quibus etsi non tanta infir-
 nocentia & vitæ præbitas, quanta al-
 prouectioris ætatis à malo declinans
 bus, & bonum operantibus; ab omni
 men malitia prorsus immunes sunt, ne-
 in tenera illa ætate, quæ veræ innocentie
 imago est, peccare possunt. Atque hæc
 ad instituti & propositi nostri declaratis-
 onem, & causarum iam commemorata-
 rum explanationem breuiter dicta suffi-
 ciant. Nunc alteram huius tractatus par-
 tem felici omine aggredientes, de tribu-
 lationibus generalibus, quibus De-
 us vniuersum mundum affli-
 git, deinceps paucis
 agemus.

FINIS LIBRI PRIMI

R. P. PE

R.

R I

S

D E

I N Q

omib

D E T

mus)

tates,

que re

grauis